

hænder den forfatningsmæssige Ret, at den skal indlade sig paa ministerielle Spørgsmaal, — Spørgsmaal om den ene eller den anden Person skal gennemføre en Forholdsregel. Naar man indblander sig i Administrationen, naar man ved Adresser til Hs. Majestæt udtaler Ønsket om, at han vil omgive sig med andre Raadgivere, naar man ved Kritik af de enkelte administrative Forholdsregler viser, at man ikke har Tillid til en enkelt Minister, da blander man sig i den Grad ind i de ministerielle Spørgsmaal, at man er opfordret til at paavise Mænd, der bedre kunne gennemføre Forholdsreglerne. Men her fordres jo ikke Andet, end at Ministeriet skal udføre en Pligt, som maa paahvile ethvert dansk Ministerium, nemlig den: at holde sig til den danske Forfatning, at holde sig til de Principer, Regjeringen selv i de stærkeste og høitideligste og bestemteste Udtryk har udtalt. Naar man holder sig dertil og ikke gaaer videre end at hævde den danske Lovs Opretholdelse, troer jeg, at hele denne Tale om andre Ministre, og om at paavise andre Personligheder, ligger aldeles udenfor Sagen. Det er med disse Ord, at jeg skal tillade mig at anbefale det foreliggende Forslag, idet jeg maa forbeholde mig, dersom der skulde fremkomme Indsigelse mod Entelthederne, senere at tage Ordet.

Ordføreren (Tscherning): Jeg havde ventet, at det ærede Ministerium havde udtalt sig om dette Forslag, som naturligtvis har en langt mindre Betydning ligeoverfor Rigsdagen end maaskee ligeoverfor Regjeringen. Naar man deler det i to Dele og tager den første Deel deraf, saa er det jo i visse Maader at votere det Samme, som foreslaaes ad

en anden og fuldstændigere Wei. Naar man tager den anden Deel deraf, saa er det, saavidt jeg kan forstaae, at indføre under sin Stemmegivning netop det, som man under den hele Forhandling har seet betegnet som Noget, der for Diebliffet ikke kunde gjøres til Gjensstand for en Afgjorelse, som hverken blev kaldet nærmere frem eller skidt længere ud, fordi det stod heri; det udtaltes her paa dette Sted som en Kjendsgjerning, uden at denne Kjendsgjerning bliver frugtbringende for Diebliffet, og den kan maaskee skabe Forlegenheder i Tiden. Det er nødvendigt at holde fast ved disse Sondringer, at tage den første Deel for sig og den anden Deel for sig. Hvad angaaer den første Deel, saa staaer den deri tilbage for det, som jeg efter de foregaaende Forhandlinger, og vistnok Mange med mig, haaber vil blive afstemt senere, hvis dette Forslag forkastes, at alt det, vi hidtil have gjort, igjen bliver svævende. Vi ere, isald vi forfølge den Wei, vi hidtil have betraadt, komne til at sikkre vor særskilte Forfatning, Forfatningen særskilt for Danmark, et saa vidt Omraade, som vi nogenstunde have funnet haabe paa. Den Fordeel give vi bort ved dette Forslag, og vi have ved det andet Forslag den samme Fordeel, som vi beholde her, naar det lykkes os at faae § 5. saaledes formuleret, som idetmindste seer af de foreliggende Forslag gaaer ud paa, saaledes nemlig, at Rigsdagen igjennem Lovgivningen forbeholder sin Afgjorelsesret med Hensyn til, naar den skal høre op at fungere og virke i sin nuværende Stikfelse. Mere giver dette Forslag os ikke i den Retning, og det giver os langt mindre i en anden, dersom vi holde os til den første Deel deraf.